

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Magdalena Łukasiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz Anita Topa

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2020 r. w Piszcu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. (...)spółki jawnej z siedzibą w B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda B. (...)spółki jawnej z siedzibą w B. kwotę 510 zł (pięćset dziesięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23.08.2019r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 788,30 zł (siedemset osiemdziesiąt osiem złotych 30/100 groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

IV. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda B. (...) spółki jawnej z siedzibą w B. kwotę 1087 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

B. (...) Spółka jawna z siedzibą w B. wytoczyła powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 510 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty, tytułem częściowego odszkodowania. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 22 lipca 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki S. o nr rej. (...), stanowiący własność M. W.. Sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi, który przyznał i wypłacił poszkodowanemu zaniżone odszkodowanie w wysokości 806,59 złotych. Na podstawie umowy przelewu wiarygodności, powódka nabyła wszelkie roszczenia i uprawnienia względem pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody i pismem z 17 października 2019 roku wezwała ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 1 114,86 złotych

stanowiącej różnicę pomiędzy prawidłowo wyliczoną wysokością szkody, a dotychczas wypłaconą. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

W ocenie powódki, pozwany zaniżył wysokość kosztów naprawy przyjmując stawkę 49 zł / rbg prac blacharskich i lakierniczych zamiast średniej stawki 123-128 zł / rbg obowiązującej w zakładach nieautoryzowanych. Ponadto pozwany niezasadnie dokonał 10% potrącenia na materiale lakierniczym, nie uwzględnił elementów jednorazowego montażu - folii izolacyjnej drzwi i operacji zabezpieczenia antykorozyjnego oraz zastosował zamiennik lusterka w miejsce oryginału.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i wniósł o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda tak co do zasady, jak i co do wysokości. W pierwszej kolejności podniósł brak po stronie powódki legitymacji procesowej, wskazując, iż umowy cesji, na które powołuje się powódka, nie zawierają causy, co czyni umowę przelewu wierzytelności nieważną. Ponadto, w ocenie pozwanego, wypłacone dotąd odszkodowanie kompensuje rzeczywistą szkodę poniesioną przez poszkodowanego. Pozwany podniósł, że kwota odszkodowania została obliczona według sporządzonej przez niego kalkulacji, albowiem poszkodowany nie udokumentował poniesionych kosztów naprawy, a w szczególności tego, że koszty te przewyższyły wypłaconą mu kwotę odszkodowania. Poza tym, poszkodowany nie kwestionował sposobu wyliczenia przez pozwanego odszkodowania. Poszkodowany był poinformowany przez pozwanego o możliwości naprawy samochodu w jednym z warsztatów zrzeszonych w sieci naprawczej (...) S.A. i rozliczeniem kosztów naprawy w formie bezgotówkowej z udzieleniem gwarancji jakości wykonanej naprawy. Jednocześnie zastrzeżono, że w przypadku podjęcia naprawy w warsztacie innym, niż wskazany przez pozwanego, wysokość kosztów naprawy będzie zaakceptowana przez pozwanego tylko do kwoty kosztów naprawy w warsztacie sieci naprawczej (...) S.A.

Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował żądanie zapłaty odsetek od daty wskazanej w pozwie. Wskazał, że poszkodowany nie kwestionował w żaden sposób wypłaconej mu kwoty odszkodowania, a o pretensjach powódki powziął wiadomość dopiero na skutek doręczenia mu wezwania do zapłaty z 17 października 2019 roku, a zatem najwcześniejszy termin wymagalności przypadał na 1 listopada 2019 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 lipca 2019 roku w O. przy ulicy (...) miała miejsce kolizja pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) z prawidłowo zaparkowanym samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) stanowiącym własność M. W..

W wyniku powyższego zdarzenia, w pojeździe marki S. (...) uszkodzeniu uległo lusterko zewnętrzne prawe i drzwi przednie prawe.

Sprawca szkody objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne)

W dniu 23 lipca 2019 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. została zawiadomiona o szkodzie powstałej w pojeździe marki S. (...) skutek zdarzenia z dnia 22 lipca 2019 roku.

Ubezpieczyciel wszczął postępowanie likwidacyjne szkody, uznał swoją odpowiedzialność i decyzją z dnia 24 lipca 2019 roku przyznał i wypłacił M. W. odszkodowanie w kwocie 806,59 złotych, przyjmując stawkę 49 złotych za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych oraz stosując zamiennik lusterka (o porównywalnej jakości „P”) w miejsce oryginału.

(dowód: znajdujące się w aktach szkody utrwalonych na płycie CD k. 39: druk zgłoszenia szkody w pojeździe, dokumentacja fotograficzna uszkodzonego pojazdu, dokument z oględzin – szczegóły ustalenia wysokości szkody, polecenie wypłaty odszkodowania)

W dniu 13 września 2019 roku M. W. zawarł umowę cesji wierzytelności z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., na mocy której przejął na rzecz w/w spółki swoje wierzytelności przysługujące mu od (...) S.A. za szkodę komunikacyjną na pojeździe marki S. o nr rej. (...) powstałą w dniu 22.07.2019r. Zgodnie z umową cesji, przelew obejmował wszelkie obecne i przyszłe uprawnienia cedenta względem dłużnika związane z szkodą w pojeździe, w tym min. prawo do dostępu akt szkody, roszczenie o zwrot kosztów ekspertyzy technicznej, jednakże z wyłączeniem faktycznie wypłaconej dotychczas kwoty 806,59 złotych, a także z wyłączeniem roszczeń z tytułu zwrotu kosztów holowania, parkingu lub najmu pojazdu zastępczego.

Następnie, w dniu 18 września 2019 roku, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. przejęła wszelkie swoje wierzytelności wynikające z umowy zawartej z M. W. na rzecz B. (...)Spółki jawnej z siedzibą w B..

(dowód: umowy cesji k. 13-14)

M. W. nie dokonał naprawy uszkodzeń powstałych w dniu 22 lipca 2019 roku w samochodzie marki S. o nr rej. (...).

(dowód: zeznania świadka M. W. k. 58)

Wysokość kosztów naprawy pojazdu marki S. o nr rej. (...), stanowiącego własność M. W., uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 22 lipca 2019 roku wynosi 1 921,45 złotych.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i maszynowej k. 68-115)

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie stwierdzić należy, iż podniesiony przez stronę pozwaną zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powódki, jest chybiony. Wierzyciel ma prawo bez zgody dłużnika przenieść przysługującą mu wierzytelność z tytułu umowy ubezpieczenia (w całości lub w części) na osobę trzecią. Przeniesienie wierzytelności następuje w drodze umowy zawieranej między wierzycielem (ubezpieczonym) a osobą trzecią, co może nastąpić pod tytułem darmym lub odpłatnym, i takie umowy zostały sądowi przedłożone przez powódkę. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do kwestionowania możliwości zbycia przedmiotowej wierzytelności na rzecz osób trzecich w sytuacji, gdy sam poszkodowany nie wyczerpuje trybu odwoławczego od decyzji likwidatora szkody w przedmiocie wysokości przyznanego odszkodowania.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzi reguła dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.), z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne.

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Ze względu na okoliczność, że niejednokrotnie części pojazdu, uszkodzonego w trakcie zdarzenia wyrządzającego szkodę, były eksploatowane już przez określony czas, dłuższy lub krótszy, powstaje kwestia, na czym ma polegać przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody. W szczególności, czy przywrócenie do stanu poprzedniego uzasadnia użycie nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Zagadnienie to było przedmiotem rozpoznania, na wniosek Rzecznika Ubezpieczonych, przez skład powiększony Sądu Najwyższego, który uchwałą z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie III CZP 80/11 rozstrzygnął, że zakład ubezpieczeń

zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Zakładając, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma, co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu.

Kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w pojeździe marki S. o numerze rejestracyjnym (...) była bezsporna, podobnie jak zakres uszkodzeń powstałych w tym pojeździe na skutek zdarzenia z 22 lipca 2019 roku.

Spór koncentrował się na ustaleniu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, w tym aktualnej stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych stosowanej w zakładach naprawczych na rynku lokalnym, cen rynkowych części zamiennych nowych oryginalnych na dzień szkody i pracochłonności czynności naprawczych ustalonych przez producenta w systemie Audatex, i w konsekwencji na ustaleniu wysokości należnego powódce odszkodowania

Powołany na wniosek strony powodowej biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej i maszynowej, M. P., w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził jednoznacznie, że wysokość kosztów naprawy pojazdu marki S. o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 22 lipca 2019 roku, wynosi 1 921,45 złotych.

Biegły stwierdził, że przyjęta w kalkulacji naprawy sporządzonej przez pozwanego stawka 49 złotych netto za roboczogodzinę jest niespotykana i całkowicie odbiegająca od realiów rynkowych, a jej uwzględnienie nie odzwierciedla realnych kosztów przeprowadzenia naprawy pojazdu zgodnie z zaleceniami technologicznymi, a jedynie gwarantuje niepełnowartościowe usprawnienie pojazdu. Z ustaleń poczynionych przez biegłego wynika, że stawka za roboczogodzinę prac mechaniczno-blacharskich i prac lakierniczych, stosowana w 2019 roku i obecnie w serwisach autoryzowanych i nieautoryzowanych na rynku lokalnym, w tym na terenie P., wynosi od 90 do 200 złotych netto. Dlatego, przyjęte w kosztorysie załączonym przez powoda do pozwu stawki wynoszące 123/128 zł netto, mieszczące się we wskazanym wyżej przedziale stawek stosowanych w warsztatach naprawczych prosperujących na rynku lokalnym, zostały uwzględnione przez biegłego przy sporządzaniu opinii na potrzeby niniejszej sprawy.

Ustalając szacunkowy koszt przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody, biegły przyjął oryginalne z logo S. części podlegające wymianie, gdyż z akt postępowania likwidacyjnego szkody nie wynika, jakoby elementy uszkodzone w zdarzeniu z 22 lipca 2019 roku były nieoryginalne. Zdaniem biegłego naprawa szkody komunikacyjnej z tytułu OC realizowana za pomocą wypłaty odszkodowania, a nie fizycznej naprawy wykonanej przez zobowiązanego, nie powinna mieć na celu jedynie uzyskania jakiegokolwiek sprawności technicznej i możliwości dalszego użytkowania pojazdu. Istotnym celem powinno być przywrócenie takiego stanu pojazdu, który w możliwie najbardziej porównywalny sposób będzie zbliżony ze stanem sprzed powstania szkody, zapewniającym bezpieczeństwo, niezawodność, sprawność, trwałość, wygląd. Oryginalne nowe części jakości „O” posiadają gwarancję, zapewniają wysoką jakość, a także idealne dopasowanie do modelu, rocznika i wariantu pojazdu. Użycie nowych

oryginalnych części nie ma przy tym wpływu na podwyższenie wartości rynkowej pojazdu. Natomiast przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody przy użyciu części alternatywnych może mieć miejsce tylko w sytuacjach, w których stwierdzono zamontowanie części nieoryginalnych. Zastosowanie części nieoryginalnych wiąże się z ryzykiem, że ich cechy techniczne oraz trwałość będą niższe w porównaniu do oryginalnych, jakie przewidział producent pojazdu. Części zamienne nieoryginalne nie są poddawane takim reżimom technologicznym oraz kryteriom kontroli jakości jak w przypadku części oryginalnych. Technologiczny proces produkcji części alternatywnych oraz zastosowane materiały nie odpowiadają warunkom stawianym przez producenta pojazdu. Zdaniem biegłego, kosztorys z wykorzystaniem tylko i wyłącznie oryginalnych części producenta pojazdu daje pełnowartościową wycenę kosztów naprawy pozwalającą w najwyższym stopniu na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Natomiast kosztorys z wykorzystaniem części porównywalnej jakości (jak to miało miejsce w postępowaniu likwidacyjnym), umożliwia przywrócenie pojazdu do stanu jezdny, jednak jego właściwości użytkowe pogarszają się, co negatywnie wpływa na bezpieczeństwo, a wartość rynkowa ulega przez to zmniejszeniu.

Sąd w pełni podziela opinię biegłego, bowiem spełniała ona stawiane jej wymogi, odzwierciedlała staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadała w sposób wyczerpujący i zrozumiały na postawione pytanie, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia sporządzona została przez biegłego M. P. zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Biegły przy wydawaniu opinii dysponował całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Ponadto należy podkreślić, iż opinia ta nie była kwestionowana przez strony sporu.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka M. W., który podał, iż dotychczas nie przeprowadził on naprawy przedmiotowych uszkodzeń w pojeździe. W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, dla odpowiedzialności ubezpieczyciela nie ma znaczenia, jakim kosztem i czy w ogóle poszkodowany dokonał naprawy pojazdu. Roszczenie o świadczenia należne w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z 27.06.1988r., I CR 151/88, Legalis; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15.11.2001r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 i powoływane tam orzeczenia). Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony pojazd, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia opisanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed zdarzenia powodującego szkodę.

Należy również podnieść, iż poszkodowany nie miał obowiązku skorzystania z oferty pozwanego ubezpieczyciela i dokonania naprawy w warsztacie współpracującym z pozwanym. Poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce będą to zazwyczaj autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące obsługę serwisową pojazdu. Wybierając takie warsztaty, poszkodowany może się kierować m.in. ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową. Co więcej, wybranemu warsztatowi naprawczemu poszkodowany mógłby powierzyć naprawę kompleksową, jeżeli obejmowałaby ona kilka różnych fragmentów uszkodzonego pojazdu (tak, m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 13.06.2003r., III CZP 32/03, Legalis). W interesie poszkodowanego leży przede wszystkim naprawa umożliwiająca przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a niezbędnymi kosztami naprawy są koszty wynikające ze stawek obowiązujących w warsztacie, któremu powierzył on wykonanie naprawy.

Reasumując, w oparciu o wyliczenia biegłego i na podstawie powołanych wyżej przepisów, mając na uwadze kwotę wypłaconą już powodowi tytułem odszkodowania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki dochodzoną pozewem kwotę 510 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23.08.2019r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części.

Oddalenie powództwa w pozostałym zakresie odnosi się do roszczenia o odsetki. Podstawę ich zasądzenia stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Powódka nie udowodniła, iż należą się jej odsetki od dnia 22 sierpnia 2019 roku. W sprawie bezspornie ustalono, że zgłoszenie szkody pozwanemu nastąpiło w dniu 23 lipca 2019 roku. W konsekwencji, stosownie do powołanego wyżej przepisu, roszczenie powódki o odszkodowanie stało się wymagalne po upływie 30 dni, a zatem od dnia 23 sierpnia 2019 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł według norm przepisanych w oparciu o przepis § 2 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800 z późn. zm.) i art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 270,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 100,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu i kwota 700,00 zł tytułem zwrotu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Koszt opinii powołanego w sprawie biegłego wyniósł 1 488,30 złotych i do wysokości 700,00 złotych został pokryty z zaliczki wpłaconej przez powódkę. Dlatego na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Pieszku kwotę 788,30 złotych tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłego, które tymczasowo wyłożone zostały przez Skarb Państwa.